st-li bylo zabráněno výmazu známky se domáhati, není výrok úřadu, jímž se st-li ponechává žalobu na výmaz známky podati a připojuje se návod, jakou formu, jaký obsah má žaloba míti a jak má býti doložena, v podstatě ničím jiným, než právě jen vybídnutím k doplnění podání st-lova za tím účelem, aby o nároku st-lově na výmaz známky úřední jednání bylo provedeno.

Když pak st-l ani netvrdí, že by jeho podání nepotřebovalo doplnění, aby o něm jak o žalobě mohlo býti jednáno, nemůže právem ani tvrditi, že by byl úřad svým výrokem právě uvedeným zasáhl do jeho práv. Jest proto stížnost v tomto směru bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 4798.

Policejní právo trestní: * Nenosí zbraň ve smyslu § 36 zbroj. pat. z r. 1852 manželka, když revolver manželem na jednom místě zapomenutý pouze do bydliště manželova převáží.

(Nález ze dne 16. června 1925 č. 13.032/24).

Věc: Ida K-ová v B. proti ministerstvu vnitra pro přestupek dle § 36 zbrojního patentu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem osp-é v Š. ze 4. října 1922 byla st-lka uznána vinnou přestupkem § 36 zbrojního patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. spáchaným tím, že 30. srpna 1922 u sebe nosila browning, aniž měla povolení k tomu potřebné (zbrojní pas) a byla odsouzena dle § 36 cit. patentu k pokutě 10 K event. k vězení 24 hodin, zbraň byla prohlášena za propadlou.

Nař. rozhodnutím byl nález tento v poslední stolici potvrzen. Nař. rozhodnutí uvádí jako skutkovou podstatu trestního činu »dovoz zakázané zbraně bez úředního povolení« a shledává v tomto činu neoprávněné nošení zbraně dle § 36 zbrojního patentu.

Stížnost namítá proti němu nezákonnost a vadnost řízení; dovolává se § 16 cit. patentu, dle něhož ten, kdo je oprávněn, aby nosil zbraně, může je také dáti dopraviti na určité místo svým služebnictvem; st-lka zastávala jen místo služebníka, když jako manželka k příkazu svého manžela k nošení zbraně oprávněného zbraň, kterou manžel zapomněl v letním bytě v Sasku, odkud se dříve než st-lka vrátil do B., k rozkazu jeho do B. přivážela; zbraň tu při vstupu do čsl. republiky dobrovolně odevzdala na pohraniční četnické stanici; zbrojní pas při tom neměla. Stížnost vytýká dále jako vadu řízení, že o údajích st-lčiných nebylo konáno šetření a nebyly provedeny důkazy jí nabídnuté svědectvím četníka, jemuž zbraň odevzdala a svědectvím jejího manžela; z rozhodnutí nelze shledati, na jakém skutkovém základě úřad svůj výrok založil.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss, že zbrojní patent rozeznává v odd. 2 držení zbraní a v odd. 3 nošení zbraní, nevymezuje však pojmy tyto co do obsahu. Dle § 8 a 12 lze zbraně zakázané míti v držení jen se zvláštním písemným povolením, zbraně jiné než zakázané zpravidla bez zvláštního povolení. Dle § 14 nedává oprávnění zbraň míti (držeti) také

oprávnění zbraň nositi, nýbrž třeba k tomu pravidelně (mimo osoby vojenské a osoby v § 15 zvlášť uvedené) zvláštního povolení — zbrojního pasu (§ 17). Osoba k nošení zbraní oprávněná má právo, aby svou zbraň nechala svými služebnými na určité místo přenésti — § 16 — dojista také cíditi, po případě nabitou zbraň vystřeliti; dotyčná osoba služební nemusí míti k tomu ani zvláštního povolení pro sebe, ani nemusí zbrojní pas služebního pána při takových úkonech sebou nositi (§ 24). Povinnost míti u sebe zbrojní pas za účelem průkazu je uložena pouze tomu, kdo zbrojní pas k nošení zbraně míti musí (§ 17 a 24). Dle § 36 zbroj. pat. jest trestným, kdo neoprávněně a bez prokázané nutnosti k odvrácení hrozícího nebezpečí zbraň nosí.

Z těchto ustanovení se podává, že ve smyslu cit. patentu držení zbraně a nošení zbraně jsou pojmy rozdílného obsahu, a že nošení zbraně jest úkonem zakládajícím větší zodpovědnost.

Odůvodněn proto úsudek, že pouze ten ve smyslu zákona zbraň nosí, kdo ji u sebe má s vědomím, že jest to zbraň, se kterou může a chce dle jejího určení nakládati (na př. kdo jda do polí, má s sebou pušku a munici k lovu koroptví neb zajíců — na střelnici pušku ke střelbě do terče — k souboji pistol neb jinou zbraň k souboji určenou — naproti tomu nenosí zbraň, kdo ji od puškaře přenáší k zákazníku, zloděj — který ji z místa krádeže odnáší).

Z úvah těchto jde, že pouhý »dovoz zakázané zbraně bez úředního povolení« ještě netvoří skutkovou podstatu nedovoleného nošení zbraně, a že právní názor nař. rozhodnutí, z kterého úkon st-lky posuzovalo, nemá opory v zákonu. Poněvadž nař. rozhodnutí, řídíc se nesprávným právním názorem, nehledělo k okolnostem úkon st-lky provázejících, za kterých při správném právním nazírání úkon ten může dojíti jiného posouzení, muselo nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4799.

Sociální péče: * Straně nepřísluší právní nárok na povolení práce přes čas ve smyslu § 6, odst. 1 zák. o osmihodinové době pracovní.

(Nález ze dne 16. června 1925 č. 9791.)

Věc: Firma Ig. K. v Ch. (adv. Dr. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o povolení práce přes čas.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost stěžující si firmy o povolení práce přes čas pro 35 dělníků byla v pořadu instancí nař. rozhodnutím zamítnuta z důvodu, že není dostatečně prokázáno, že by žadatelce nebylo možno učiniti jiných opatření, aby bylo čeleno zjištěné potřebě práce, a to tím spíše, když opětovným úředním šetřením bylo zjištěno, že v okresu Ch-ském jest dostatek dělnictva nezaměstnaného a pro požadovanou práci úplně kvalifikovaného.

O stížnosti uvážil nss toto:

Zákon o 8hodinné době pracovní z 19. prosince 1918 č. 91 Sb. stanoví v § 1 zásadu, že v podnicích živn. řádu podrobených nebo po živnostensku provozovaných nesmí skutečná pracovní doba zaměstnanců